

"Қазақстан" деген сөзді естіген сәтте көз алдыма тәуелсіз, тұтқын блік мемлекет елестейді. Бірақ сол күнге жету үшін біздің алдымызда сан-ауан оқиға өтті. Ең алдымен патша өкіметінің отарлық саясатын, бәйбіше айтқанда елді еске аламыз, көзімізге елестейді. Сол кездері олар қазақ жерін бөліп-төстеп еді, насалта: 45 млн десятина жерлерді тартып алды, бізге суаралық талаптар мен ережелер қойды, бұрақ тоташтарыны саясат жүргізді, атом ядролық қаруын 1949 жылы Келісімге қарды. Жерлерімізді өз алаңы секілді қалғанда, ел аз десе елімізге депортация жасап, бұрақ халықтарды қоныстандырды. Қазақтар олардың көбісін "қазаки" деп атады. Олар көшіп келген сәттен бастап қазақтардың қана қарайды, себебі кеңес үкіметі оларға шарттай жасап тұрмыспен, баспанмен, бұрақ кеңілдіктер жасады. Соның кесірінен қазақтарға тұрмыс табу қиындады, өзі аз қазақ, бұл депортация жүзеге асқаннан кейін, қойылып кетуіне сәл қалды. Себебі қазақтардың баста ұлттар көшіп келгеннен кейінгі үлесі 45% ға түсіп қалды. Бұл жердегі бір мақсатқа қазақтардың қойылуы: Бұған таяу бір дәлел "тау игеру" жолдары, 1954 ж Хрущевтың баста насалмен барлық жерлерге егін егу. Соның кесірінен қайылып жерлер қалмады, мал шаруашылығы артта қалып қойды, төп-бұрақ эрозияға ұшырады. Хрущев кейсілген жерден 15% ға көбірек егін егін, маңдар жұрттан, аштықтан өлген күндер болды. Бұрақ әрине сол кездің маңы да маңтары болды, бағандарға тұрмыс табылды, астық көбейді, КСРО "кадр мәселесін" кешуге "интернационалды" көмек берді. Мәселен 1960-1990 жылдары қазақстан "халықтар достастығының зертханасын" құрылып, халықтардың бірлігін, достастығын қолдайтын тәртіпте. Сол кездері қазақстандық басшылығында Ф. Жоңкаев келген еді. Ол кісі өзінің елі үшін аяндай тер төкті, қорғады, қалды. Қазақ елі жүзеге бастады, адамдарға ұлт сайлаған жан болды. Бұрақ КСРО басшылығы бұны да көп көріп 1986-1989 жылдары.

Қонаевты өз орынан босатып, орынына қалыңды қояды. Ашуға бұлай
-қан жастар ереуіл жасап, алаңға „қалың кетсін, әр елге өз басшысы“
деген қан айқайлармен, қолдарына мақат алып шыққан болатын.
Сол кезде жастардың ерік-жігері, қансыздығы, санбай беріп беріп қалатын
жетілген оқушылардан белгілі. Т. Рәскүлов „кешір аяқ киімді шешіп бере
алмаймын, қанмен бірге қатып қалған“ деген сөзінен бізге өсе тәуелсіздік
қанша термен, қанмен кешіні түсінеміз. Міне осындай кезеңдерден
кейін, ата-бабаларымыздың аруасында 1991 жыл тәуелсіздігімізді алып,
туымызда биік көтердік, содан кейін еліміз ТМД ұйымына мүшесі.
Сол кезде, бұл жерде қараңғы қауым басқаруда ТМД мемлекеттерімен ұлт
аралық және дін аралық қарым-қатынас жасап, бір-біріне көмек
қолын бере алатын болатын. Осылайша қараңғы елі тарихы терің, рухы
мықты, әлең еңдерінің біріне айналады. Міне осылай келген „Тәуелсіз
Қазақстаномызды“ қазірмен отанымыздың кірпіші болып қалып
батымай білейік!